

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **A. H.**, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem v Praze 98, Mansfeldova 792/3, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 30. 12. 2005, č. j. 12 Ca 108/2005 - 108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 2. 2004. Tímto rozhodnutím mu žalovaná na jeho žádost přiznala podle § 5 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon č. 261/2001 Sb.“) jednorázovou peněžní částku 60 000 Kč za dobu neoprávněného věznění v době od 23. 7. 1953 do 10. 4. 1954. Současně však zamítla žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky za dobu od 5. 5. 1951 do 15. 4. 1953 z důvodu neprokázání splnění podmínek uvedených v § 2 odst. 1 s přihlédnutím k § 4 odst. 4 cit. zákona, neboť rozhodnutí vydané Nižším vojenským soudem v Plzni č. j. Vt 103/51, ze dne 4. 5. 1951, o věznění žalobce v uvedené době nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 119/1990 Sb.“), nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu.

V této věci již rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 6. 2004, č. j. 12 Ca 13/2004 - 17, kterým zrušil shora uvedené rozhodnutí žalované. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 Ads 33/2004 - 84, zrušil napadený rozsudek a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se totiž se závěrem Městského soudu v Praze, že na základě usnesení Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. 2T 20/2003, ze dne 15. 10. 2003, kterým byla vyslovena účast žalobce

na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. (v návaznosti na zrušení původního odsuzujícího rozsudku v rámci řízení o obnově), byla nahrazena podmínka stanovená v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. Nejvyšší správní soud má za to, že ust. § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. je přípustné použít v rehabilitačním řízení pouze tehdy, pokud dotyčná osoba nebyla pravomocně odsouzena za skutky uvedené v § 2 a § 4 v určeném časovém období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990. Usnesení o účasti žalobce na soudní rehabilitaci podle citovaného ustanovení bylo vydáno účelově právě jen kvůli možnému splnění podmínek nároku na dávku, nikoliv z důvodu řešení situace neupravené zákonem. Toto usnesení tudíž není právně relevantní skutečností pro posouzení nároku na jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb.

Městský soud v Praze, vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem ze dne 30. 12. 2005, č. j. 12 Ca 108/2005 - 108, tak, že žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku žalobce zejména tvrdil jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Žalobce zastával názor, že vyslovení rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. je důvodem k vyplacení jednorázové částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Navrhl proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřipustný.

V projednávané věci rozhodl Městský soud v Praze znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem a v novém rozhodnutí se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V kasační stížnosti není namítáno, že by se soud tímto závazným právním názorem neřídil, naopak tento závazný právní názor je kasační stížností zpochybňován.

Kasační stížnost je tedy nepřipustná ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

